

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne **MUDr. T.**, so sídlom L., IČO: X., *zastúpenej JUDr. Ondrejom Škodlerom, advokátom Advokátskej kancelárie ŠKODLER & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Dobšinského 12, Bratislava*, proti žalovanému **Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou**, so sídlom, Želova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. ZS 603/00031/2009/R z 01. októbra 2010, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. júna 2011, č. k. 24S/109/2010-101, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 28. júna 2011, č. k. 24S/109/2010-101 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného č. ZS 603/00031/2009 (správne ZS

603/00031/2009/R) z 10. marca 2010 (správne z 01. októbra 2010), ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil rozhodnutie vydané v prvom stupni pobočkou Banská Bystrica č. ZS 603/00031/2009 z 10. marca 2010. Týmto rozhodnutím prvostupňový správny orgán uložil žalobkyni pokutu 1.500 eur podľa § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“) ako poskytovateľke zdravotnej starostlivosti za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“ alebo „zákon o zdravotnej starostlivosti“) na základe záverov ukončeného výkonu dohľadu dňa 03.11.2009 v zmysle zákona č. 581/2004 Z. z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti J., pretože pacientovi predpisovala od februára 2008 do júla 2008 lieky bez toho, aby objektívne zhodnotila zdravotný stav pacienta a pri preventívnej prehliadke pacienta dňa 14.11.2008 nedôsledným vyšetrením brucha nezistila tumor v dutine brušnej, predtým popisovaným ako hmatná rezistencia lekárom Lekárskej služby prvej pomoci, čím sa oddialili ďalšie odborné vyšetrenia na spresnenie diagnostiky tumoru.

Krajský súd preskúmajúc rozhodnutie žalovaného ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a dôvodov uvedených v žalobe podľa druhej hlavy piatej časti OSP vychádzajúc z ustanovení § 2 ods. 1, 2, 5, 6, § 4 ods. 3 a 5, § 19 ods. 2 písm. c/ a d/ a ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti ako aj zo skutočnosti, že administratívne rozhodnutie viní žalobkyňu z porušenia § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti dvoma odlišnými konaniami, pričom prvé z nich - predpisovanie liekov v konkrétnom časovom období od februára 2008 do júla 2008 - nie je medzi účastníkmi sporné a žalobkyňa nesprávnosť tejto časti výroku rozhodnutia, ani nenapáda, ale len v ospravedlňuje svoj postup. K tejto námietke krajský súd konštatoval, že z takéhoto dôvodu žaloby – ospravedlnenie nesprávneho postupu, nie je možné dospieť k záveru o nezákonnosti rozhodnutia. Vo vzťahu k ďalšiemu delikventnému konaniu - nedôsledné vyšetrenie brucha pacienta pri preventívnej prehliadke 14.11.2008, v dôsledku ktorého nebol zistený tumor v dutine brušnej, predtým popisovaný ako hmatná rezistencia lekárom Lekárskej služby prvej pomoci, čím sa oddialili ďalšie vyšetrenia na spresnenie diagnostiky tumoru – mal krajský súd za úplne jednoznačné, že z takto špecifikovaného konania je porušením povinnosti podľa § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti nedôsledné vyšetrenie brucha, pričom ďalšia časť popisu skutku sa už týka len dôsledku takéhoto konania a následok takéhoto konania má vplyv len na výšku ukladanej sankcie. Krajský súd k tomuto dodal, že samotný dôsledok nie je protiprávnym

konaním, nakoľko len konaním alebo nekonaním možno porušiť zákonom uloženú povinnosť, a to, že tak v prvostupňovom, ako i v druhostupňovom rozhodnutí správny orgán do skutku okrem popisu konania, ktorým bol porušený zákon a spáchaný správny delikt uviedol dôsledok tohto konania, nespôsobilo nezrozumiteľnosť výroku alebo zmätočnosť rozhodnutia.

Krajský súd poukázal i na to, že žalobkyňa v žalobe ani netvrdí, že by tomu tak bolo, avšak okrem iného využíva aj tú skutočnosť, že žalovaný tento následok do popisu skutku zapracoval, nakoľko uplatňuje argumentáciu, akoby jej bolo kladené za vinu, že pri predmetnej preventívnej prehliadke nezistila tumor v brušnej dutine pacienta včítane návrhu vykonať znalecké dokazovanie na otázku, či bolo možné dôsledným vyšetrením pacienta dôjsť k skoršej diagnostike tumoru a jeho liečbe.

Skutkový stav veci mal krajský súd za náležite zistený a správnu úvahu obsiahnutú v rozhodnutí za zodpovedajúcu zisteným skutočnostiam, keď hodnotenie vykonané správnym orgánom považoval za komplexné bez uprednostnenia, či zanedbania niektorej z nich. S poukazom na to, že žaloba je v podstate založená na tvrdení žalobkyne, že vyšetrila brucho pacienta dôkladne, a preto, že nič nezistila, tak to nezapísala do zdravotnej dokumentácie a že žalovaný nesprávne posúdil chýbajúci zápis v zdravotnej dokumentácii ako chýbajúce vyšetrenie pacienta, krajský súd uviedol, že správny orgán (na rozdiel od žalobkyne) nezaložil svoje rozhodnutia na tvrdení účastníka konania, ale výlučne na spoľahlivo zistenom skutočnom stave. Tvrdenie o priebehu a výsledku vyšetrenia brucha pacienta prezentované žalobkyňou krajský súd považoval za rozporné s tým, ako priebeh a výsledok vyšetrenia brucha pacienta zaznamenala do zdravotnej dokumentácie. Naopak, závery žalovaného o tom, že žalobkyňa nevenovala dostatočnú pozornosť záverom vyšetrení zo dňa 10.11.2008 v ambulancii Lekárskej služby prvej pomoci a počas pohotovostnej služby na chirurgickej ambulancii, že závažný záver vyšetrenia z ambulancie Lekárskej služby prvej pomoci (tumor v dutine brušnej) nebrala žalobkyňa do úvahy a pacient nebol kvôli objektivizácii a prípadnej diferenciálnej diagnostike odoslaný na žiadne ďalšie prístrojové, pomocné laboratórne, resp. iné odborné vyšetrenia, a že nález lekárky z Lekárskej služby prvej pomoci (ďalej aj „LSPP“) bol závažný a bolo nutné ho potvrdiť alebo vylúčiť, logicky vyplývajú zo zápisov uvedených zdravotnej dokumentácii. Z vyššie uvedeného krajskému súdu vyplynulo, že nemožno považovať za nedostatočné zistenie skutkového stavu to, že správny orgán nepreukázané tvrdenie žalobkyne do skutkového stavu nezahrnul a následne nemožno považovať za nesprávne právne posúdenie, keď rozhodnutie nebolo založené na nepreukázanom tvrdení.

K námietke žalobkyne k výške uloženej pokuty krajský súd uviedol, že nakoľko žalobkyňa odmietala porušenie povinnosti podľa § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, neuviedla žiadny konkrétny dôvod, pre ktorý by výška uloženej pokuty nebola v súlade so zákonom.

Návrhu žalobkyne na vykonanie znaleckého dokazovania za účelom získania odpovede na otázku, či dôsledným vyšetrením pacienta žalobkyňou mohlo dôjsť ku skoršej diagnostike tumoru, a tým aj ku skoršej liečbe pacienta a do akej miery by skoršia liečba zamedzila neskorším následkom ochorenia, krajský súd nevyhovel z dôvodu, že zodpovedanie týchto otázok by nemalo vplyv na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z dôvodov uvedených v žalobe. Je tomu tak, ako je uvedené vyššie najmä z dôvodu, že žalobkyňa sa nekladie za vinu v predmetnom správnom konaní nezistenie tumoru, ale nedôsledné vyšetrenie brucha. Krajský súd poukázal na to, že žalovaný v súlade so zákonom konštatoval, že zdravotná dokumentácia je neoddeliteľnou súčasťou poskytovania zdravotnej starostlivosti a je aj dôkazom o tom, ako bola táto starostlivosť poskytovaná. Krajský súd zdôraznil, že zdravotná dokumentácia podľa § 19 ods. 2 písm. c/ zákona o zdravotnej starostlivosti obsahuje aj údaje o priebehu i výsledku vyšetrenia. Zdravotná dokumentácia v tomto prípade obsahuje údaje o vyšetrení brucha pacienta a jeho výsledku tak, že orgány nachádzajúce sa v brušnej dutine a zvyšné vyšetrenie vykonané nebolo. Podľa názoru krajského súdu vyvrátiť tento dôkaz znaleckým posudzovaním nie je možné, a už vôbec nie zodpovedaním tých otázok, ktorých zodpovedania sa žalobkyňa.

Pokiaľ žalobkyňa uplatnila ďalšie dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia na pojednávaní 28.06.2008, tieto uplatnila po uplynutí zákonnej lehoty na podanie žaloby ustanovenej v § 250b OSP a keďže rozšíriť dôvody žaloby môže žalobca len v lehote na jej podanie (§ 250h ods. 2 OSP) krajský súd preto na oneskorene uplatnené dôvody žaloby neprihliadol.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 250k OSP, podľa ktorého žalobcovi patrí náhrada trov konania len v prípade jeho úspechu v konaní; v tomto konaní žalobkyňa úspešná nebola, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie napádajúc ho v plnom rozsahu považujúc ho za nezákonný, vyhlásený na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu.

S poukazom na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/ a c/ OSP, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžo/106/2007 týkajúci sa vymedzenia predmetu výroku rozhodnutia, ako aj záväznosť výrokovej časti rozhodnutia namietala, že krajský súd

preskúmal zákonnosť rozhodnutia iba v dvoch častiach výroku, a to vo vzťahu k predpisovaniu liekov a vo vzťahu k údajnému nedôslednému vyšetreniu brucha, ale nepreskúmal zákonnosť výroku rozhodnutia správneho orgánu v časti údajného nezistenia tumoru v dutine brušnej a oddialenia ďalších odborných vyšetrení.

Nestotožnila sa s názorom krajského súdu, že delikventným konaním bolo „nedôsledné vyšetrenie brucha“, nakoľko podľa jej názoru, ako delikventné konanie bolo v rozhodnutí úradu označené tiež „nezistenie tumoru v dutine brušnej“ a „čím sa oddialili ďalšie vyšetrenia“. Vytýkala krajskému súdu, že sa nezaoberal otázkou správnosti záveru správneho orgánu, že žalobkyňa nezistila tumor, za ktorý podľa jej názoru bola tiež uložená sankcia. Je nepochybné, že správny orgán opakovane vyslovil záver, že dôsledným vyšetrením brucha pri preventívnej prehliadke mohol zistiť tumor v dutine brušnej predtým popisovaný ako hmatná rezistencia lekárom LSPP. Tento záver je uvedený v oboch správnych rozhodnutiach, pričom žalobkyňa je toho názoru, že v konaní nebolo preukázané, že v čase vykonania preventívnej prehliadky mal pacient J. tumor, a nebolo ani preukázané, že aj keby tumor mal, že tento bol dňa 14.11.2008 zistiteľný palpačne.

S poukazom na ustanovenie § 43 ods. 6 zákona č. 581/2004 Z. z. zotrvala na svojej námietke vznesenej na ústnom pojednávaní pred Krajským súdom v Banskej Bystrici dňa 28.06.2011 ohľadom odbornej spôsobilosti členov kontrolnej skupiny a bola toho názoru, že v konaní nebolo vykonané dokazovanie v súlade so zákonom a správny orgán a následne aj krajský súd nerozhodol na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, ak sa rozhodnutie správneho orgánu a súdu opierali výlučne o zistenia uvedené v protokole o vykonanom dohľade, nakoľko dohľad bol vykonaný osobami odborne nespôsobilými, keď ani jedna osoba oprávnená na výkon dohľadu nemal príslušné odborné vzdelanie, teda atestáciu v odbore všeobecné lekárstvo. Podľa názoru žalobkyne nebolo možné prihliadať ani na odborné stanoviská nakoľko MUDr. M. nebola v súlade s § 43 ods. 5 zákona č. 581/2004 Z. z. „osobou prizvanou na výkon dohľadu“, ako to aj vyplýva zo samotného protokolu o vykonanom dohľade, v ktorom ako prizvaná osoba nie je uvedená. Bola toho názoru, že aj keď sme v žalobe nenamietala porušenie § 46 ods. 3 zákona 281/2004 Z. z. nakoľko v čase podania o žaloby o tejto skutočnosti nevedela, súd musí prihliadať na túto okolnosť, nakoľko mala bezprostredný vplyv na správnosť odborných záverov vyslovených v správnych rozhodnutiach, ktoré sme v žalobe namietali. Skutočnosť, že odborné závery boli vypracované osobami odborne nespôsobilými podľa žalobkyne sama zakladá nepoužiteľnosť takýchto dôkazov v konaní, nakoľko takéto závery nie je možné považovať za odborné.

Za zásadne nesprávny považovala žalobkyňa záver súdu, že delikventným konaním z jej strany bolo nedôsledné vyšetrenie brucha pacienta pri preventívnej prehliadke

14.11.2008, v dôsledku ktorého nebol zistený tumor v dutine brušnej, predtým popisovaný ako hmatná rezistencia lekárom Lekárskej služby prvej pomoci, opätovne zdôrazňujúc, že pacient sa nestiažoval ani nijako inak neoboznámil žalobkyňu, že by ťažkosti, s ktorými bol na LSPP pretrvávali, že by bolo vyšetrenie na chirurgii nedostatočné, neuvádzal žiadne okolnosti, ktoré by bolo dôvodom vykonať cieľené vyšetrenie k zisteniu tumoru.

Nestotožnila sa so záverom krajského súdu, že je správna úvaha v otázke, či žalobkyňa vykonala alebo nevykonala vyšetrenie dutiny brušnej tak, ako to sama uviedla, alebo vykonala iba vyšetrenie sleziny a pečene, ako je uvedené v zdravotnej dokumentácii. Poukazovala na to, že od počiatku v správnom konaní opakovane uvádzala, že vykonala vyšetrenie brucha, ale s ohľadom na negatívny nález nevykonala zápis v zdravotnej dokumentácii. Skutočnosť, že neuviedla do zdravotnej dokumentácie zápis o negatívnom náleze v dutine brušnej nie je podľa žalobkyne relevantným dôkazom, že by vôbec nevykonala vyšetrenie celej brušnej dutiny pacienta F. alebo, že by ho vykonala nedôsledne. Uviedla, že nemôže akceptovať názor súdu, že správna úvaha správneho orgánu je komplexná a správna, ak vychádza iba zo záznamu v zdravotnej dokumentácii a na druhej strane je obrana žalobkyne založená iba na tvrdení žalobkyne a nie na zistenom skutkovom stave, z dôvodu, že sa jedná iba o tvrdenia žalobcu. S poukazom na to, že dokazovanie v správnom konaní vykonáva správny orgán, a že žalobkyňa opakovane uviedla svoje tvrdenie, že vykonala palpačné vyšetrenie brucha pacienta, ale s ohľadom na negatívny nález nevykonala záznam v zdravotnej dokumentácii, vytýkala, že správny orgán tomuto tvrdeniu nevenoval pozornosť a nevykonal žiadne dokazovanie, ktorým by potvrdil alebo vyvrátil pravdivosť tvrdení žalovanej, rovnako postupoval aj súd. Pravdivosť tvrdení žalobkyne mohol správny orgán zistiť svedectvom zdravotnej sestry žalobkyne. Správny orgán takéto dokazovanie nevykonal, a preto nie je možné dospieť k záveru, správny orgán rozhodol na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu.

Žiadala preto rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zmeniť, rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň žiadala priznať i náhradu trov konania.

Žalovaný vo svojom vyjadrení na odvolanie žalobkyne stotožniac sa so závermi Krajského súdu uvedenými v rozsudku zo dňa 28.06.2011 naďalej tvrdil, že uložil žalobkyni pokutu za to, že v čase od februára 2008 do júla 2008 predpisovala pacientovi lieky bez toho, aby ho vyšetřila a tiež za to, že dňa 14.11.2008 pacientovi pri preventívnej prehliadke nedôsledne vyšetřila brucho. Zdôraznil, že v procese správneho, ale aj súdneho konania nikdy netvrdil, že tumorózna rezistencia rovná sa nádor. Tumor je akékoľvek lokalizované

zváženie alebo opuch tkaniva. Toto zdurenie môže byť spôsobené nádorovým onemocnením, ale príčinou môže byť i lokalizovaná infekcia, alergická reakcia napr. uštipnutie hmyzom, alebo tvrdá stolica, či zhuk parazitov v čreve. V klinike sa pojmom tumor môže označiť akákoľvek hmatná rezistencia.

S poukazom na prednes svojej zástupkyne MUDr. Š. na súdnom pojednávaní pred krajským súdom uviedol, že tumorózna rezistencia je v podstate podozrenie na existenciu nejakého nádoru, ktorý sa ale nie vždy potvrdí. Tento názov sa používa najmä v súvislosti s tým, keď sa pohmatom zistí niečo v brušnej dutine, vtedy sa uvádza, že ide o tumoróznú rezistenciu. Žalovaný nežiadal od žalobkyne, aby urobila diagnózu, a to či sa jedná o zhubnú alebo nezhubnú tumoróznú rezistenciu, ale vyčítal jej, že brucho dôsledne nevyšetrila. V konaní bolo preukázané, že dňa 10.04.2011, t. j. štyri dni pred preventívnou prehliadkou u žalobkyne lekárka LSPP zistila palpačne u pacienta tumoróznú rezistenciu o veľkosti 7 x 10 cm. Žalobkyňa mohla potvrdiť, alebo vyvrátiť nález vyšetrenia lekárky LSPP uvádzaný ako tumorózna rezistencia v bruchu pacienta. Zistené údaje pozitívne alebo negatívne – mala zapísať v zdravotnej dokumentácii. Vykonanie týchto zdravotných výkonov žalobkyňa prostredníctvom zdravotnej dokumentácie nepreukázala. Žalovaný sa nestotožnil ani s tvrdením žalobkyne uvedeným v odvolaní, že chirurg dňa 10.04.2011 nezistil u pacienta žiadnu tumoróznú rezistenciu. Chirurg len odpovedal na cieľnú otázku lekára LSPP, a to, či sa jedná u pacienta o náhlu brušnú príhodu. Chirurg náhlu brušnú príhodu vylúčil. Z medicínskeho hľadiska náhla brušná príhoda znamená náhlu silnú bolesť brucha trvajúcu menej ako 6 hodín.

Pokiaľ žalobkyňa navrhovala dokazovanie súdnym znalcom, s touto námietkou sa krajský súd vyporiadal, keď uviedol, že zodpovedanie otázok súdnym znalcom, a to či dôsledným vyšetrením pacienta žalobkyňou mohlo dôjsť ku skoršej diagnostike tumoru, a tým aj ku skoršej liečbe pacienta a do akej miery by skoršia liečba zamedzila neskorším následkom ochorenia, by nemalo vplyv na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia z dôvodov uvedených v žalobe.

Žalovaný poukázal i na to, že v procese správneho konania požiadal o vypracovanie odborného stanoviska MUDr. K., lekára v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo, ktorá predložila odborný posudok žalovanému dňa 14.01.2009, ktorý doplnila dňa 15.01.2009. K námietke žalobkyne, že dohľad vykonali osoby, ktoré nemali odbornú spôsobilosť tento dohľad vykonať a spochybňovala odborné stanovisko MUDr. K., ktorá podľa žalobkyne nebola osobou prizvanou na výkon dohľadu, žalovaný uviedol, že MUDr. K. vypracovala odborné stanovisko v procese správneho konania a nie v procese výkonu dohľadu; MUDr. K. nebola teda „osobou prizvanou na výkon dohľadu“ ako tvrdí žalobkyňa, ale správny orgán

v procese dokazovania zabezpečil odborné stanovisko lekára v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo, pričom postavenie lekára v príslušnom medicínskom odbore má rovnakú odbornú váhu ako posudok súdneho znalca, ku ktorému záveru dospeli v rozsudkoch krajské sudy a tiež Najvyšší súd Slovenskej republiky.

Čítajúc ustanovenie § 19 ods. 1 písm. c/ zákona č. 576/2004 Z. z. žalovaný poukázal na to, že údaje týkajúce sa tumoróznej rezistencie u pacienta zo dňa 10.04.2011 (správne 10.11.2008) boli dôležité informácie týkajúce sa zdravotného stavu pacienta, ktoré mali byť žalobkyňou v zdravotnej dokumentácii komentované. Taktiež výsledky vyšetrení dňa 14.04.2011 (správne 14.11.2008), či už pozitívne alebo negatívne, mala žalobkyňa zapísať v zdravotnej dokumentácii. Neobstojí preto tvrdenie žalobkyne, že brucho pacienta riadne vyšetřila, ale nález nebol zapísaný v zdravotnej dokumentácii. Takéto tvrdenie považuje žalovaný za účelové, pretože všetky dôležité údaje o zdravotnom stave pacienta majú byť zapísané v zdravotnej dokumentácii.

Žalovaný konštatoval, že chorobopis – zdravotná dokumentácia je neoddeliteľná súčasť poskytovania zdravotnej starostlivosti a je podkladom, čiže aj rozhodujúcim dôkazom o tom, či sa postupovalo v súlade so súčasnými poznatkami lekárskej vedy a podmieňuje aj správne rozhodovanie o ďalších liečebných a iných úkonoch.

Žalovaný zotrval na svojom tvrdení, že zdravotná starostlivosť dňa 14.04.2011 (správne 14.11.2008) pacientovi J. nebola poskytnutá v súlade s § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. a uloženie pokuty žalobkyne považuje za dôvodné na základe vyššie uvedených skutočností. Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky potvrdil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici celom rozsahu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a z dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“).

Základným cieľom, resp. poslaním konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že súd v správnom súdnictve nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Výnimkou zo zhora uvedenej zásady je ustanovenie § 250i ods. 2 OSP, podľa ktorého, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného č. ZS 603/00031/2009/R z 01.10.2010, ktorým zamietol rozklad žalobkyne a potvrdil rozhodnutie vydané úradom,

pobočka Banská Bystrica č. ZS 603/00031/2009 z 10.03.2010 o uložení pokuty 1.500 eur. Vo výrokovej časti prvostupňový správny orgán uviedol, že pokutu uložil „za porušenie ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov, na základe záverov ukončeného výkonu dohľadu dňa 03.11.2009 v zmysle zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov pri poskytovaní zdravotnej J. pretože, pacientovi predpisovala od februára 2008 do júla 2008 lieky bez toho, aby objektívne zhodnotila zdravotný stav pacienta a pri preventívnej prehliadke pacienta dňa 14.11.2008 nedôsledným vyšetrením brucha nezistila tumor v dutine brušnej, predtým popisovaný ako hmatná rezistencia lekárom Lekárskej služby prvej pomoci, čím sa oddialili ďalšie odborné vyšetrení na spresnenie diagnostiky tumoru.“.

Podľa § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti, poskytovateľ je povinný poskytovať zdravotnú starostlivosť správne. Zdravotná starostlivosť je poskytnutá správne, ak sa vykonajú všetky zdravotné výkony na správne určenie choroby so zabezpečením včasnej a účinnej liečby s cieľom uzdravenia osoby alebo zlepšenia stavu osoby pri zohľadnení súčasných poznatkov lekárskej vedy.

Podľa § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z., na konanie a rozhodovanie úradu sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní [zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“)], ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku, správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 2 správneho poriadku, správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány

poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku, správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierne vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnenému orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku, účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Podľa § 34 ods. 1 správneho poriadku, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi.

Podľa § 34 ods. 2 správneho poriadku, dôkazmi sú najmä výsluch svedkov, znalecké posudky, listiny a ohliadka.

Podľa § 34 ods. 3 správneho poriadku, účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe.

Podľa § 34 ods. 4 správneho poriadku, vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu.

Z citovaných zákonných ustanovení nesporne vyplýva, že povinnosťou správneho orgánu je zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Z povinnosti správneho orgánu zistiť úplný stav veci tiež vyplýva, že správny orgán nie je viazaný návrhmi účastníkov konania na vykonanie dôkazov. Stav veci sa musí zistiť súčasne presne, čo znamená, že musí čo najviac zodpovedať reálnej skutočnosti. Zistenie úplného a presného stavu vecí je základným predpokladom zákonnosti a správnosti rozhodnutia správneho orgánu. Dôkazy, ktoré sú základom správneho rozhodnutia musia mať taký charakter, aby nebolo možné pochybovať o ich hodnovernosti a objektívnom posúdení skutočného stavu vecí. Dôkazom v konaní o posúdenie správnosti poskytnutia zdravotnej starostlivosti sú predovšetkým odborné nálezy, odborné posudky, znalecké posudky a stanoviská.

Podľa § 34 ods. 5 správneho poriadku, správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 46 správneho poriadku, rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu vecí a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v predmetnej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistili skutkový stav dostatočne a správne a ani konanie netrpí takou vadou, ktorá by mohla ovplyvniť zákonnosť ich rozhodnutí, a preto napadnuté

rozhodnutie žalovaného (ani rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu) nemožno považovať za nezákonné.

Najvyšší súd po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu. Tieto závery spolu so správnu citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci, sa svojom odôvodnení v zásade obmedzil na právne vyhodnotenie odvolacích námietok žalobkyne.

K námietke žalobkyne k neurčitosti skutku vo výroku prvostupňového správneho rozhodnutia najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

I keď citované ustanovenie explicitne neustanovuje, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého správny delikt vyplýva, je nespochybniteľné, že iba výroková časť správneho rozhodnutia je schopná mať dopad na práva a povinnosti účastníkov konania a iba ona môže nadobudnúť právnu moc. Bezchybne formulovaný výrok je preto nezastupiteľnou časťou rozhodnutia; len z výroku je možné zistiť, či a aká povinnosť bola uložená, iba porovnaním výroku je možné usúdiť existenciu prekážky veci rozhodnutej, vylúčenie prekážky litispendencie, dvojakého postihu pre totožný skutok, je dôležitý pre určenie rozsahu dokazovania, ako aj na zabezpečenie riadneho práva na obhajobu, len výrok rozhodnutia a nie jeho odôvodnenie, môže byť vynútiteľný správnu exekúciou a pod.. Z uvedených dôvodov je potrebné vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, ktoré spočíva v špecifikácii

správneho deliktu takým spôsobom, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s konaním iným.

V preskúmvanej veci výrok prvostupňového správneho rozhodnutia podľa názoru najvyššieho súdu uvedené požiadavky spĺňa, pričom už krajský súd správne konštatoval, že z vo výroku špecifikovaného konania je porušením povinnosti žalobkyňou podľa § 4 ods. 3 zákona o zdravotnej starostlivosti nedôsledné vyšetrenie brucha a ďalšia časť popisu skutku sa už týka len dôsledku takéhoto konania. Ak teda žalovaný v prvostupňovom, ako i v druhostupňovom rozhodnutí do skutku okrem popisu konania, ktorým bol porušený zákon a spáchaný správny delikt, uviedol dôsledok tohto konania, táto skutočnosť nespôsobila ani neurčitosť ani nezrozumiteľnosť výroku ani jeho zmätočnosť a uvedenie dôsledku pochybenia žalobkyne nemožno považovať za vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd vychádzajúc z obsahu spisového materiálu mal za to, že skutočnosť, že nález vyšetreného brucha pacienta J.F. nebol žalobkyňou riadne zapísaný v zdravotnej dokumentácii, nie je už konečnom dôsledku spornou, avšak žalobkyňa naďalej tvrdí, že neuvedenie zápisu o negatívnom náleze v dutine brušnej do zdravotnej dokumentácie nie je relevantným dôkazom, že by vôbec nevykonala vyšetrenie celej brušnej dutiny pacienta F. alebo že by ho vykonala nedôsledne.

K tomuto tvrdeniu žalobkyne najvyšší súd dáva do pozornosti, že podľa § 4 ods. 5 zákona o zdravotnej starostlivosti neoddeliteľnou súčasťou poskytovania zdravotnej starostlivosti je vedenie zdravotnej dokumentácie (§ 2 ods. 6). Vedenie zdravotnej dokumentácie je teda súčasťou poskytovania zdravotnej starostlivosti. Riadne vedenie zdravotnej dokumentácie umožňuje kontrolu zdravotnej starostlivosti a „chráni“ poskytovateľa zdravotnej starostlivosti pred tvrdením, že určité úkony urobené neboli.

K námietke žalobkyne, že sa správne orgány dostatočne nezaoberali jej tvrdeniami, najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že aplikácia zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu správnym orgánom musí byť taká, aby sa súčasne neprímerane nezvyšovali trovy konania, a aby nedochádzalo k prieťahom v konaní. Práve riadne objasnenie taktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke. Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy **nemá charakter absolútny**, t. j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku

a absolútnu pravdu, ale stav vecí majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.).

Nemožno preto opomenúť, že žalobkyňa na podporu svojich tvrdení nepredložila správne orgánu ani súdu žiaden dôkaz, ktorý by spochybnil alebo vyvrátil závery zistené v správnom konaní (§ 34 ods. 3 správneho poriadku), takýto dôkaz nepredložila ani v konaní pred krajským súdom (§ 120 ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 250i ods. 2 veta druhá OSP) a nepredĺžila ho ani v konaní odvolacom (§ 205 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 OSP). Tým námietky žalobkyne skutočne zostali iba v rovine jej ničím nepodložených tvrdení.

Najvyšší súd k uvedenému ešte zdôrazňuje, že v danej veci ide o odborné právne otázky, pri ktorých je úrad ako orgán dohľadu kompetentný vysloviť svoj odborný právny názor v rámci správnej úvahy.

Podľa § 245 ods. 2 OSP pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.

Posúdenie, či zdravotná starostlivosť bola poskytnutá správne, patrí do správnej úvahy Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou (k tomu pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Szd/8/2009 z 26.11.2009 -www.nsud.sk).

V preskúmvanej veci na základe obsahu spisu nebol nijako vyvrátený ani relevantne spochybnený záver žalovaného, že v danom prípade údaje týkajúce sa tumoróznej rezistencie u pacienta J.F. bolo treba pri vyšetrení dňa 14.11.2008 považovať za dôležité informácie týkajúce sa zdravotného stavu pacienta, ktoré mali byť žalobkyňou v zdravotnej dokumentácii komentované, keď správna úvaha žalovaného je v spisovom materiáli včítane rozhodnutí zrozumiteľne vysvetlená i pre neodborníka.

Pokiaľ žalobkyňa namietala nevykonanie znaleckého dokazovania, táto námietka neobstojí, nakoľko nariadenie znaleckého dokazovania i najvyšší súd považoval

za nadbytočné vzhľadom na závery preukázané v správnom konaní a skutočnosť, že žalobkyni sa nekladie za vinu nezistenie tumoru, ale nedôsledné vyšetrenie brucha, ako správne konštatoval i krajský súd. Pritom odborný posudok, ktorý správny orgán zadovážil, možno prirovnať k znaleckému posudku, keďže jeho zmyslom je ozrejmienie skutkových okolností, na ktorých posúdenie treba odborné znalosti a skúsenosti.

Nedôvodná bola i námietka žalobkyne, že dohľad vykonali osoby, ktoré nemali odbornú spôsobilosť tento dohľad vykonať, a spochybňovala odborné stanovisko MUDr. M.K., ktorá podľa žalobkyne nebola „osobou prizvanou na výkon dohľadu“, keďže k spochybneniu odbornosti členov kontrolnej skupiny žalobkyňa taktiež nepredložila nijaký dôkaz a podľa obsahu spisového materiálu MUDr. M. vypracovala odborné stanovisko pre účely správneho konania a nie v procese výkonu dohľadu; MUDr. M. nebola „osobou prizvanou na výkon dohľadu“, ale osobou, ktorá v procese dokazovania podala odborné stanovisko lekára v špecializačnom odbore všeobecné lekárstvo. Neopodstatnené bolo i poukazovanie žalobkyne na to, že túto námietku nevzniesla v žalobe, pretože „o nej nevedela“. Najvyšší súd k tomuto „ospravedlneniu“ uvádza, že správne orgány v správnom konaní so žalobkyňou riadne konali, táto mala možnosť oboznamovať sa so spisovým materiálom, na jej námietky bolo náležite reagované a v súdnom konaní je zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom - advokátom.

S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenia § 4 ods. 3 a ods. 5 zákona o zdravotnej starostlivosti nebola právne relevantná ani námietka žalobkyne, že pacient J. sa nesťažoval ani nijako inak neoboznámil žalobkyňu s pretrvávajúcimi ťažkosťami, ani žiadosť o výsluch zdravotnej sestry.

Z vyššie uvedených dôvodov preto najvyšší súd dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne neobsahuje nijaké právne relevantné argumenty, ktoré by preukázali, že neboli splnené zákonné podmienky pre postup podľa ustanovenia § 50 ods. 2 písm. a/ a § 64 ods. 2 písm. a/ zákona č. 581/2004 Z. z. a § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., a že by správne orgány v konaní o uložení pokuty a hodnotení dôkazov porušili ustanovenia správneho poriadku, ani také právne relevantné argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery správnych orgánov uvedené v ich rozhodnutiach, a to vrátane výšky uloženej sankcie, ktorú tiež považuje za primeranú a patrične odôvodnenú (a ktorú žalobkyňa osobitne nenamietala), ani spôsobilé vyvrátiť alebo spochybniť závery krajského súdu uvedené v jeho rozsudku. Právne relevantnou námietkou, ktorá by mohla niečo zmeniť na skutkových

a právnych záveroch krajského súdu, nemôže byť ani nesúhlas žalobkyne s právnym názorom krajského súdu a jeho neprijateľnosť pre žalobkyňu.

Keďže v rozsahu žalobkyňou vymedzených odvolacích dôvodov nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných právnych noriem a keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobkyne o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne ani protizákonne Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukázaním na vyššie uvedené napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP **potvrdil**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky žiadosti žalobkyne o nariadenie odvolacieho pojednávania nevyhovel.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávania, ak to považuje za potrebné alebo ak vykonáva dokazovanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací rozhodol o odvolaní žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, pretože prejednanie odvolania na pojednávaní nepovažoval za nevyhnutné ani za potrebné, keďže to nebolo v rozpore s verejným záujmom a ani vo veci nevykonával dokazovanie. Vec preskúmaval na základe predloženej dokumentácie spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovaného správneho orgánu. Najvyšší súd považoval za postačujúce preskúmanie danej veci na základe spisovej dokumentácie, keďže v tomto štádiu konania sa mali vyriešiť iba právne otázky a (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Varela Assalino proti Portugalsku z 25.04.2002 č. sťažnosti 64336/0) a možnosť vyjadriť sa vo veci ústne bola žalobcom dostatočne daná nariadením pojednávania krajským súdom (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 16.10.2008 sp. zn. I. ÚS 54/08).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

V zmysle § 222 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP najvyšší súd nariaďuje krajskému súdu postupom podľa § 164 OSP opraviť záhlavie rozsudku tak, že predmetom preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného je rozhodnutie č. ZS 603/00031/2009/R z 01.10.2010, nie rozhodnutie č. ZS 603/00031/2009 z 10.03.2010.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 23. augusta 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková